

În căutarea păcii!

Ce căutăm în viață?

Ce urări am primit de sărbători? Ce ne dorim nouă și celor dragi în acest sezon? Sănătate, belșug, prosperitate, succes, bani, ani mulți? Urările noastre reflectă în linii mari idealurile noastre și ale societății.

Ce vedem în jurul nostru? Cum ne vedem pe noi? Oameni care caută fericirea în viață și nu întotdeauna o găsesc. Oameni care își doresc tot mai multe posesiuni, tot mai mult succes și tot mai mult din fiecare lucru? Oameni supuși presiunii îngrijorării aduse de lipsa banilor, de managementul defectuos al acestora sau de lipsa siguranței financiare. Oameni izolați, individualiști, alergând după vise și proiecte mărețe, dar a căror împlinire s-ar putea să ne coste, sau ne-a și costat ruperea relațiilor semnificative din viața noastră? Suntem tineri, imaginându-ne un viitor așa cum părinții ni l-au pus în minte? Cu facultatea terminată, poate și cu un master la CV, cu rezidențiatul încheiat cu succes, cu o meserie ușoară, în care să nu mai muncim ca ai noștri în uzină sau în agricultură? Cu o familie, copii, casă sau apartament proprii, mașină, posibilități de călătorie, distracție, etc.

Sănătate, succes, belșug, bogăție, renume, Toate aceste lucruri sunt bune, au o valoare intrinsecă și e bine dacă le avem. Însă merită să ne întrebăm:

Sunt acestea lucrurile care contează cu adevărat, sunt acestea scopuri pentru care merită să dai o viață de om?

Unul dintre oamenii cei mai influenți și înțelepți care au existat vreodată, împăratul Solomon, a scris în poeziile sale:

'Următoarele cuvinte aparțin oratorului – fiului lui David – care a fost **rege la Ierusalim**.... M-am implicat în **studiul și cercetarea înțelepciunii** cu aplicație la toate lucrurile care se întâmplă sub cer. Aceasta este o activitate obositoare pe care Dumnezeu o pretinde oamenilor în tipul existenței lor. Am observat tot ce se face (în existența de) sub soare; și am constatat că toate lucrurile sunt fără sens și că se deplasează (ciclic) ca vântul. Mi-am zis: «Observ că **mi-am mărit reputația și am progresat în înțelepciune** mai mult decât toți cei care au existat la Ierusalim înaintea mea. ... Dar am realizat că și **această activitate este inutilă**. Unde există multă înțelepciune, este și multă frustrare. Avansul în cunoaștere aduce cu el dezamăgirea...” Oratorul 1:1-4,12-14,16-18 BVA

„Atunci mi-am zis: «Voi încerca să văd dacă **distracția** mă va satisface!» Dar am constatat că și aceasta este ceva fără sens! Am zis despre **râs**: «Este o nebunie!»; iar despre distracție am ajuns să mă întreb (retoric) : «Care este utilitatea ei?» Am decis în inima mea să experimentez **vinul** în organismul meu – considerând că în acest timp, inima mea mă va conduce cu înțelepciune. Am vrut astfel să **promovez nebunia** – până voi înțelege ce este bine să facă fiii oamenilor (care trăiesc) sub cer, în puținele zile din viața lor. Mi-am extins lucrările: **mi-am construit case și mi-am plantat vii. Mi-am amenajat grădini și parcuri**, plantând în ele pomi care produc o diversitate de fructe. Mi-am făcut

bazine cu apă, ca să ud mulțimea pomilor care au răsărit (acolo) . Mi-am adunat **argint și aur**. Astfel, am acumulat bogății regești și (multe) teritorii. Mi-am adus în jurul meu **cântăreți și cântărețe**; și mi-am luat exact ce le place bărbaților cel mai mult: **o mulțime de femei**. M-am îmbogățit și mi-am mărit averea – mai mult decât ceilalți (regi) care au trăit la Ierusalim. **Și totuși, mi-am păstrat chiar și înțelepciunea!** Nu am refuzat nimic din tot ce mi-au cerut ochii; și **nu mi-am oprit inima de la nicio bucurie**. Astfel, inima mi-a fost satisfăcută față de toată implicarea mea extenuantă. Și acest fapt a fost pentru mine singurul câștig din toată munca mea. Apoi, **când am privit** la toate lucrările făcute de mâinile mele și la toată munca pe care am depus-o pentru realizarea lor, **am înțeles că în final totul este inutil, că realizările (mele) urmează traseul vântului și că nu există (în viața trăită) sub soare niciun câștig care să le justifice**. Mi-am urât toate rezultatele muncii extenuante pe care personal am făcut-o în existența mea de sub soare. Ele vor rămâne omului care va trăi după mine. ‘ Oratorul 2:1-6,8-11,18 BVA

‘Tot timpul cât trăiește, are numai necazuri; și toate preocupările lui din fiecare zi îi produc dezamăgire! **Nici chiar noaptea nu i se odihnește sufletul!** Acesta este încă un lucru absurd! ‘ Oratorul 2:23 BVA

Pictorul Danez Kristian Zartmann (1843-1917)

Bummer!!!

Cinismul observațiilor unui om atât de realizat ne poate enerva, contraria, sau cel puțin pune pe gânduri.

Cercetări recente au condus la concluzii cel puțin intrigante. Wayne Muller, în cartea sa *A Life of Being, Having and Doing Enough* - O viață în care să fii, să ai și să faci suficient raportează următoarele:

studii care compară starea de fericire a celor care au câștigat de curând la loterie cu starea oamenilor care au suferit de curând amputarea unui membru, arată că, după o scurtă perioadă de ajustare, câștigătorii la loterie se întorc la aceeași stare de fericire pe care o simțeau înainte de a câștiga milioanele. În același timp, cei amputați, deși resimțeau în suflet și în trup durerea și pierderea, au observat că spiritul li s-a revigorat și s-au întors la aproape același nivel de fericire trăit înainte de accident.

Ce ne face, în acest caz, să fim împliniți? Dacă, în timp, supraviețuitorii tragediilor și traumelor raportează că sunt la fel de fericiți ca înainte, iar câștigătorii la loterie - și chiar și cei care își realizează visele de-o viață - nu pot pretinde o creștere pe termen lung a stării de fericire, încotro ne îndreptăm atenția dacă sperăm să trăim fericiți pentru totdeauna? (p. 202).

Dacă, de exemplu, succesul sau banii ar aduce fericire, nu e normal să ne întrebăm de ce oameni de succes, ca Bill și Gloria Gates, nu se așează liniștiți în fericirea dobândită? De ce s-au decis să recircule bogăția și influența dobândite în acțiuni de caritate destinate celor mai defavorizați dintre pământeni? Să fi descoperit că au nevoie de încă ceva pe lângă sănătate, succes, bani, influență? Se pare că da.

Haideți să permitem inimii și minții noastre să reflecteze asupra acestor constatări. Să ne amintim un moment în care ne-am simțit foarte împliniți. Poate a fost săptămâna aceasta, în ultima lună, în concediul din vară sau într-o plimbare astă-primăvară, la sky în iarnă sau o experiență culinară :) ... Indiferent care e ocazia care ne răsare în minte, amintiți-vă mirosurile, gustul, culorile aceluia moment.

Ce ați simțit fizic? Căldură, lumină, învăluire, frig aspru, obraji arzând, condimente alese rare? Indiferent de momentul evocat și de senzațiile exterioare trăite, ați observat că ocazia a fost însoțită și de anumite sentimente interioare: atenție mărită, visare, mulțumire, tihnă, armonie.

Ce ne lipsește, atunci, cu adevărat? Ce căutăm?

Există lucruri pentru care merită să trăiești, și pentru care merită, la o adică, să și mori? Lucruri care nu se demodează, nu se uzează fizic sau moral, nu ies din trend, nu sunt depășite? Chestiuni pe care, dacă le ai, poți traversa orice dificultate în viață, poți gestiona oricâtă faimă sau avere sau bine ai avea, fără să îți pierzi capul și cumpătul, și să rămâi stabil și pe direcție?

Există mai multe astfel de valori: adevărul, dreptatea, binele, frumosul, armonia sau pacea?

Majoritatea poveștilor noastre, a romanelor și scenariilor de film conțin **narațiunea unui erou** care, deși născut sau crescut în condiții aspre, se ridică deasupra condiției sale umane, înfruntă toate vicisitudinile vieții, luptă pentru una sau mai multe dintre valorile de mai sus, și deși este supus tentației bogăției, faimei, senzualității, învinge și salvează omenirea sau ... satul natal.

Astăzi, aș vrea să vă atrag atenția asupra **aceleia care ne lipsește** cu precădere și în lipsa căreia, experimentarea celorlalte este **greu accesibilă**.

Narațiunea biblică conține istoria fantastică a unui astfel de erou. Și ea se desfășoară astfel: **Dumnezeu, creatorul** întregului univers văzut, ospitalier și binevoitor, crează omenirea. De la începuturile ei, omenirea a fost plasată într-un loc primitiv și bun. Mai mult, se afla într-o relație optimă cu creatorul ei, o relație în care lui Adam și Evei li se oferă privilegiul de a administra tot universul accesibil lor. Poetul David, o descrie așa:

‘... **ca un copil înțârcat lângă mama lui**; sufletul îmi este ca un copil înțârcat.’
Psalmii 131:2

Însă acea stare bună în care **atașamentul** umanității față de creator se dezvoltă și contribuia la dezvoltarea optimă a fiecărui individ a fost spulberată atunci când omul a decis să sacrifice buna relație cu Dumnezeu pentru propria plăcere. Eva și Adam au ales să asculte la scepticismul și apoi la promisiunea Diavolului, a forței răului care venise să aducă rebeliunea și discordia între om și Creatorul Său.

De atunci încolo omenirea nu este într-un punct neutru din care să poată alege obiectiv binele sau răul. Omenirea se află pe terenul răului, incapabilă să facă binele, sclavă răului. Iar aceasta de deschis porțile unei istorii de răutate, ură, invidie, violență, jaf, război, abuz și sete de anihilare reciprocă.

Omenirea ca un copil traumatizat de despărțirea de Părintele.

Cum se manifestă această ruptură?

Lipsa armoniei cu noi înșine, dificultatea de a sta de vorbă cu noi și de a ne asculta, auzi. Fuga de liniște, autoanaliză și reflexie în activism și dedublare.

Lipsa armoniei cu cei din jurul nostru, cu semenii. Cum pot ajunge fii să își înjunghie părinții sau frații, cum se explică abandonul (52.000 de orfani în RO) și lipsa grijii față de cei bătrâni?

Lipsa armoniei cu Creatorul. O necunoaștere și dezarmonizare față de scopurile lui pentru omenire în general și pentru fiecare individ în particular. Teama de intimitate cu El și fuga în teamă de El, izolare de El și în negarea existenței Lui.

Cu ce acoperă omenirea lipsa armoniei? Materialism, consumerism, false relații și alergarea după satisfacția și libertatea oferită de substanțe.

Ce îi lipsește omenirii în prezent? Zilnica manifestare a afecțiunii dumnezeiești, îmbrățișarea care conferă siguranță, armonia originală, pacea.

Pacea lipsește. După pace alergăm. Ce este pacea? **Armonia** cu Dumnezeu, armonia cu sine, armonia cu semenii, **înflorire** în aceste relații, plenitudine a realizării conforme cu planurile lui Dumnezeu pentru individ și umanitate. Și ea vine doar în urma reconcilierii relației cu Dumnezeu rupte unilateral de om.

Cum se poate face asta? **Cine poate reda pacea, adevărata armonie după care, de fapt, alergăm?**

Evangelistul Luca ne oferă răspunsul în relatarea nașterii lui Cristos.

În urmă cu două milenii, în împrejurimile satului Betleem din Iudeea, în toiul nopții, o mână de ciobani sau păstori la oi au o experiență miraculoasă și înfricoșătoare. Sigur că mintea noastră modernă se împotmolește în miracul dar permiteți să explorăm puțin cu puterea imaginației. O arătare fantastică, pe care ei o recunosc drept un trimis sau înger al lui Dumnezeu le spune

Nu vă temeți, pentru că iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, Care este Cristos, Domnul! Iată care va fi semnul pentru voi: veți găsi un Copilaș, înfășat și culcat într-o iesle." Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime din oștirea cerească, laudându-L pe Dumnezeu și zicând:

„Slavă lui Dumnezeu în înălțimi și pace pe pământ, între oamenii peste care se odihnește bunăvoința Lui !“ Luca 2:9-14

Sigur, păstorii noștri, ca și noi, doresc o confirmare și aleargă în sat. Ce au găsit în Betleemul din Iudeea? Un copilaș, înfășat, culcat într-o iesle, exact cum li se spusese.

După ce îngerii au plecat de la ei în ceruri, păstorii și-au zis unii altora: „Să mergem acum la Betleem și să vedem lucrul acesta care s-a întâmplat și pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut!“ S-au dus repede și i-au găsit pe Maria, pe Iosif și pe Copilaș culcat în iesle. Luca 2:15-16

Isus, cel pe care păstorii l-au găsit în ieslea odăii pentru animale, a venit să ne ofere imaginea înduioșătoare a unui copilăș născut în condiții neprielnice pe care părinții au trebuit să îl culce în iesle. Însă, citind relatările evangheliilor despre gândurile, învățăturile și faptele sale, ajungem să înțelegem că a venit pentru mult mai mult decât atât. Privind la El, înțelegem că în Persoana și activitatea Sa, s-a împlinit magnific profeția din cântecul îngerilor

„Slavă lui Dumnezeu în înălțimi și pace pe pământ, între oamenii peste care se odihnește bunăvoința Lui !“ Luca 2:14.

Noi, cei de aici și întreaga omenire, suntem cei vizați de această urare, de această profeție. Peste noi se odihnește, se așează bunăvoința lui Dumnezeu, care se manifestă prin reconcilierea, prin împăcarea noastră cu Dumnezeu, împăcarea cu noi înșine și împăcarea cu sine.

În Cristos, în micul prunc, în adolescentul uimitor de precoce, în învățătorul remarcabil, lumina păcii și a armoniei răsare pentru orice om. Iar invitația Sa este

Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și eu voi da odihnă, pace, armonie, sufletelor voastre! Matei 11:28

Omenirea zbuciumată, revoltată, primește în Cel pe care astăzi îl sărbătorim, nu doar promisiunea, ci oferta păcii, a reconcilierii eterne, a recăpătării paradisiului pierdut, a redobândirii potențialului gândit și dorit de Tatăl atunci când ne-a invitat în buna sa creație, s-o stăpânim și administrăm alături de El și după perfecte Sale planuri.

Invitația pe care ne-o face Isus, Cel a cărui naștere o sărbătorim azi este următoarea:

Celor care am crezut în El, celor care ne-am decis să îl urmăm:

Trăiți în Pacea dobândită prin Cristos! Nu mai suntem în dușmănie cu Dumnezeu. Plata rebeliunii noastre față de El a fost demult achitată. Trăiți în pace cu voi, nu vă judecați decât în lumina Adevărului, nu în lumina standardelor sau opiniilor epocii. Trăiți în pace cu semenii. Nu avem nimic de câștigat, de dovedit, de demonstrat. În lumea noastră, trăirea în armonie este un lucru revoluționare, cere **curajul de a fi altfel**, cere curajul de merge împotriva mulțimii. Trăirea în pace e o formă de protest față de tirania urgentului, posesiunilor, faimei. Și o formă de recunoaștere a adevărului că viața constă în armonia în relațiile noastre: cu Dumnezeu, cu noi și cu aproapele. În mijlocul vârtejului de oferte și tensiuni și distracții și dureri, posibil să ni se pară greu să experimentăm pacea lui Dumnezeu. Dar știm că Isus a venit pe pământ la oamenii plăcuți Lui, că noi suntem ai Lui, că brațele

sale pline de dragoste ne înconjoară și iertarea Sa, pentru care El a plătit prețul pe Golgota, ne este garanția păcii.

Celor care nu ați venit încă la El, Isus vă face astăzi o invitație. Copilul născut în iesle a crescut, s-a dezvoltat într-un om matur care și-a trăit viața fără reproș în fața multor martori. A revoluționat istoria și umanitatea, însă nu înainte de a fi trădat de semenii Săi cei mai apropiați, a suferit tortura, a fost condamnat și executat pe cruce, iar rezultatul sacrificiului Său este posibilitatea reconcilierii fiecărui om cu Dumnezeu prin îndepărtarea rebeliunii și păcatului care ne-au izolat de Creator. Oferta sa este una de pace, de îndepărtare a oricărei **poveri de rușine, teamă, vinovăție, condamnare, adicție, auto-flagelare** ... Oferta sa este de reconciliere cu Dumnezeu și armonizare cu scopurile Sale pentru tine.

Această realitate ne umilește, ne umple sufletul de recunoștință, ne răscolește inima, cele mai frânte experiențe și relații, ne vindecă eșecurile, regretele, nedreptățile, și eliberează, vindecă, transformă, reconstruiește, străbate furtunile vieții pentru a ne aduce PACE.

Dumnezeu dorește să experimentăm această pace începând de la acest Crăciun și în tot restul vieții noastre. Cum să nu îl iubim pe El și pe Isus, Fiul Său?

În zilele acelea, a ieșit un decret de la Cezar Augustus să se înscrie toată lumea . Acest recensământ s-a făcut pentru prima oară în timp ce în Siria era guvernator Quirinius . Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui. Iosif s-a suit și el din Galileea, din cetatea Nazaret, înspre Iudeea, în cetatea lui David, numită Betleem, pentru că era din Casa și spița lui David, ca să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată. În timp ce se aflau acolo, s-a împlinit vremea ca ea să nască. Și L-a născut pe Fiul ei cel întâi născut. Ea L-a înfășat și L-a așezat într-o iesle, pentru că în camera de găzduire nu era loc pentru ei.

În ținutul acela erau niște păstori care locuiau pe câmp și stăteau de pază noaptea lângă turma lor. Un înger al Domnului a apărut înaintea lor și slava Domnului a strălucit de jur împrejurul lor. Ei s-au speriat foarte tare. Îngerul le-a zis: „Nu vă temeți, pentru că iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, Care este Cristos, Domnul! Iată care va fi semnul pentru voi: veți găsi un Copilaș, înfășat și culcat într-o iesle.“ Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime din oștirea cerească, laudându-L pe Dumnezeu și zicând:

„Slavă lui Dumnezeu în înălțimi și pace pe pământ, între oamenii peste care se odihnește bunăvoința Lui ! “

După ce îngerii au plecat de la ei în ceruri, păstorii și-au zis unii altora: „Să mergem acum la Betleem și să vedem lucrul acesta care s-a întâmplat și pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut!“ S-au dus repede și i-au găsit pe Maria, pe Iosif și pe Copilaș culcat în iesle. Când i-au văzut, le-au făcut cunoscut ceea ce li se spusese despre Copilul Acesta. Toți cei care i-au auzit, au rămas uimiți de ceea ce le-au spus păstorii. Maria însă păstra toate aceste cuvinte, cugetând la ele în inima ei.

Apoi păstorii s-au întors, slăvindu-L și laudându-L pe Dumnezeu pentru toate lucrurile pe care le-au auzit și le-au văzut și care erau întocmai cum li se spusese. '

Luca 2:1-20